

La ruïna del València C. F.

Comença a no ser novetat que clubs futbolístics importants, que fins fa poc semblaven d'una seguretat econòmica absoluta, tinguen autèntiques dificultats per a sobreviure. El València no n'és una excepció; més aviat és un cas dels més destacats en aquesta etapa de crisi

«Yo no soy político, mi partido es el Valencia C. F. De la época pasada guardo nostalgia de la seguridad en que vivíamos y el respeto que la juventud tenía a los mayores», contestà, amb seguretat, José Ramos Costa, en una

Ferran TORRENT

entrevista concedida l'any 1981 al desaparegut *Diario de Valencia*.

Aleshores, el senyor Ramos Costa era president del València C. F. i estava a dos anys de distància de ser considerat el perill número u pels socis de l'entitat, els quals va represen-

tar durant set anys. Ramos Costa, empresari ruïnós d'ofici, es féu càrrec de la presidència del club l'any 1976, quan la tresoreria comptabilitzava dos-cents milions de dèficit. Una xifra que als no aficionats al futbol pot semblar excessiva, però que és ben normal en les partides

comptables de l'anomenat «esport rei».

En 1983, amb l'equip en els últims llocs de la classificació i una pèssima gestió administrativa, Ramos Costa fou obligat a dimitir per la pressió dels socis que, diumenge sí, l'altre també, protestaven iradament davant la llotja de la

L'equip no té problemes; el tresorer, sí

/Arxiu

Mira i Tormo se saluden en època d'eleccions

J. Aleixandre

presidència. L'aventura de l'industrial al front de la directiva va deixar un llast de mil tres-cents milions de dèficit, i, pel que fa a l'activitat esportiva, el València es jugà la permanència en la primera divisió en l'últim partit de la lliga contra el Madrid, salvada per una providencial cessió de Botubot a Tendillo.

Si ho hagués estat així, el club hauria baixat, per primera vegada en la història, a segona divisió. Tot això, gràcies a l'esforç de l'home que sentia *nostalgia de la seguridad* d'un temps que només el tarannà de Ramos Costa recordava.

¿Més que un club?

Els qui el recordaran seran alguns restaurants, agències de viatges, hotels, hisenda... atesa la quantitat de deutes menors —que són realment vergonyosos per a una entitat com el València C. F.— que trobà la comissió econòmica de la Junta Directiva que substituï Ramos.

Efectivament, les sorpreses venien de l'Hotel Reina Sofia, al qual devien 22.969 ptes.; Hotel Villa de Bilbao, 149.604; Restaurant La Pepica, 228.275; Centro de Recuperación de Levante, 1.234.125; Impremta Mateu, 1.281.528; Farmàcia «El Miguelete», 297.463. La llista, sense voler ser exhaustiva, recorria des de farmàcies fins a hisenda pública, passant pels vint milions que, en impostos, devien —deuen— a l'Ajuntament de la ciutat. Un espectacle depriment per a un club que pretenia situar-se a l'altura del Madrid o el Barça.

«La gestió de Ramos Costa s'ha caracteritzat per una falta de realisme total. Pensava competir amb el Barça, oblidant dos aspectes fonamentals: la diferència de socis d'un club a l'altre, i la capacitat de públic del Nou Camp, molt superior a la del Mestalla.» Això opina Vicent Mira, un economista lligat professionalment a diverses empreses, que optà a la

presidència del València en les passades eleccions, amb un programa de trencament amb la línia anterior, que, d'alguna manera, representava Vicente Tormo, l'altra candidatura i actual president.

Ramos Costa intentà fer de l'entitat alguna cosa més que un club, i ho va aconseguir plenament: el València C. F. és un crac econòmic com a empresa i, socialment, ha representat, junt amb el GAV —grupos de acció valencianista—, la punta de llança del blaverisme de la ciutat; el paral·lisme tergiversat d'allò que sempre ha estat el Barça per a Catalunya. «És evident que, en certs moments, la directiva es decantà per una de les opcions polítiques que divideixen els valencians, cosa que resultà inoportuna», ens diu Vicent Mira.

Eleccions Juny-83

Arran de la vacant produïda per la dimissió de Ramos Costa, al febrer de

1983, se celebraren eleccions a la presidència del València, el set de juny del mateix any. Dues candidatures van concórrer als comicis: la de Vicente Tormo Alfonso, un metge lligat a l'Opus, que representava el continuisme (Tormo havia estat vice-president amb l'anterior directiva), tot i que ells ho negaven, i l'encapçalada per l'economista Vicent Mira Làzaro, un jove lliberal de 35 anys, que alguns, entre ells EL TEMPS, situaven en l'ona de l'industrial Luis Suñer. La relació familiar de la dona de Vicent Mira amb l'industrial d'Alzira féu que l'economista aparegués com l'home de palla de Suñer, atés que, a aquest últim, li oferiren la presidència del València.

Prop de quinze mil socis tenien dret al vot, però només cinc mil cent tres s'aproparen a les urnes. La causa de l'abstenció, caldria buscar-la en la data que la directiva —els homes de Ramos i Tormo manaven aleshores, com a directiva provisional— fixà com a dia d'eleccions. Un faener dimecres set de juny, que impossibilità als votants de les comarques exercir el seu dret. Votants, d'altra banda, en els quals Vicent Mira dipositava les esperances, per tal de fer un canvi total en les estructures del club. El resultat donà com a vencedora la candidatura de Tormo, que assolí 3.565 vots, contra els 1.451 que aconseguí Mira. La resta, 87 vots, es declararen nuls.

Aquell estiu, la nova directiva de Tormo, en què hi havia membres de l'anterior junta que regia el club, va descobrir la documentació financera que, fet i fet, el nou president hauria d'haver conegut, ja que ell havia estat vice-president amb Ramos Costa.

Però, sembla que el «professor» (així l'anomenava Ramos) feia el soca en les reunions, si considerem l'estranyesa que mostrà la comissió econòmica de la seua directiva quan va veure el «forat» en la comptabilitat del club.

Tormo ja coneixia aquest forat abans de les eleccions —juny del 83—, però ho féu públic un mes després. La conclusió a extraure'n és ben senzilla: de cara als socis, la candidatura de Tormo representava el continuisme i, per tant, era inoportú, i sobretot antielectoral, dir a la massa social del València, C. F., que el seu club era una entitat morosa en pagaments a una impremta o a una botiga de jardineria.

¿No n'era Vicente Tormo vice-president? ¿Per què la pantomima de fer públics alguns deutes vergonyosos, després de les eleccions? ¿Per què no ho feren públic el juny del 83, per tal que els socis sabessin a l'hora de votar com era la situació en aquell moment? Malgrat que ho va requerir notarialment, a Vicent Mira, no li facilitaren dades referents a l'economia de l'entitat. Tormo sí que les coneixia, però va silenciar allò que no convenia dir. Ell guanyà les eleccions.

**Vicent Mira:
un programa atípic**

Mira és un home realista, potser excessivament realista en uns ambients, els del futbol, on tothom vesteix de llençol llarg. A més, ell ho tenia clar, no anava disposat a fer el fantasma. Va dir allò que els socis havien de saber, i no allò que era més convenient en període d'eleccions. L'economista s'atreví a reclamar dels socis diners a fons perdut per

Les grades quasi buides ja no són novetat

Jordi Vicent

salvar el València del crac econòmic. Aquesta era —és— l'única solució viable als mil sis-cents milions de deute que té ara el club.

A part reformes de pes en l'aspecte social i pel que fa als jugadors, segons la candidatura rupturista, l'aspecte organitzatiu requeria un funcionament descentralitzat del consell directiu, mitjançant la creació de comissions d'assumptes esportius i socials, assumptes jurídico-econòmics i de relacions externes. En aquest apartat, es pretenia una racionalització de la plantilla de funcionaris i tècnics, per tal d'aconseguir una eficàcia d'acord amb el cost econòmic.

L'aspecte econòmic capficava Mira. Possiblement fou això, a més de la relació familiar de la seua dona amb Luis Suñer, allò que induí alguns periodistes a assenyalar-lo com l'home de palla del rei del pollastre. Tothom coneix el realisme empresarial de Suñer, realisme que acompanyava el projecte econòmic de Vicent Mira en el seu programa: compromís notarial de deixar un passiu inferior a l'existent i reducció de despeses necessàries per un import mínim de 80 milions de pessetes, mitjançant un estudi racional de desplaçaments, acompanyants, concentracions i supressió de despeses sumptuoses.

Vicent Mira no era el continuisme. Només per això, mereixia la pena intentar l'assalt. Un bri d'aire fresc, això és aquest jove economista, que intentarà de nou, d'ací dos anys, fer-se amb la presidència.

El crac econòmic

L'actual directiva del València, C. F., en una assemblea que tingué lloc el

El passiu del València C. F.

Exigible a curt termini

Creditors per fixatges	34.494.026
Creditors diversos	1.185.000
Efectes a pagar	4.471.339
Proveïdors	20.161.195
Obligacions pendents de pagament	106.511.053

Exigible a mitjan termini

Efectes financers per bestretes	160.407.780
Ingressos disposats anticipadament	257.455.350
Obligacions pendents Mundial 82	8.399.933
Bestretes de socis i abonats	39.885.000

Exigible a llarg termini

Hisenda Pública i altres entitats	338.800.385
Pòlisses crèdit d'entitats bancàries	293.690.498
Préstecs de bancs oficials	215.705.925
Comptes reg. amb el pressupost ingressos 85-88	50.000.000

Patrimoni

Patrimoni comptable a la data	66.088.675
-------------------------------------	------------

Comptes d'ordre

Hisenda P. sancions a liq. recursos	27.895.703
Ajuntament, deute per impostos	21.409.000
Regularització deutors morosos	2.174.812

SUMES DEL PASSIU	1.648.735.674
-------------------------------	----------------------

passat 28 de setembre, exposà la crítica situació econòmica de l'entitat. Després d'un debat que s'allargà més de tres hores, els socis aprovaren un pressupost deficitari i donaren el vist-i-plau al projecte d'emetre títols representatius de deute, per un valor de 300 milions de pessetes.

El pressupost per a la campanya 84-85 puja 712.375.000 pessetes, i s'estima un dèficit inicial de 112.550.000 pessetes. Aquest dèficit, en paraules del tresorer Gaspar Romero, de les poques persones realistes de la directiva, «augmentarà, perquè, entre altres coses, ja hem gastat diverses quantitats que teníem pressupostades com a ingressos». Alguns socis expressaren indignació per aquest fet, però la conclusió era contundent: «no es pot fer res per evitar-ho».

Gaspar Romero assumí la responsabilitat d'explicar als socis que el València «ha fet fallida des de fa

Vicent Mira vol ser president

Jordi Vicent

dos anys». «És una trista realitat, reconec els errors produïts, però fins que no es produeixen unes equivalències, per dir-ho d'alguna forma, entre la

part esportiva i l'econòmica, les fluctuacions provocades pel fet que un baló entre en la porteria o no hi entre difícilment faran que es pugui arribar a les solu-

cions desitjades.» Tot seguit, Romero exposà amb cruesa que el dèficit s'apropa als 1.600 milions de pessetes i «malgrat tot, hem pogut frenar la caiguda».

Que la fallida econòmica del València és un fet, ho demostren la realitat dels xifres: el passiu es de 1.648.735.674 pessetes, és a dir, això és el que deuen. Per a equilibrar el balanç, l'actiu ha de posseir la mateixa quantitat que el passiu. I així és en el balanç que el 30 de juny va publicar la directiva. Però, en l'apartat d'immobilitzats, la directiva revalorava el camp en 392.000.000 pessetes, per tal d'equilibrar els comptes.

La junta rectora interpreta que el pas de «zona verda» a «zona esportiva» a què ha estat sotmès el camp de Mestalla ofereix l'ocasió de revalorar-lo en 333.000.000 ptes. Aquesta xifra no s'ajusta a la realitat. La denominació «zona esportiva» permet fer obres referides al seu contingut social, però no

«Foradets i amagatalls»

Vicent Aleixandre

Apart el gran forat, si fa no fa les gorges del Colorado o el Gran Fal-lus Suprem, en el València hi ha una pila de foradets petits, com en un formatge de Gruyère o en un casal antic atapeït de corcó. Al cap i a la fi, el València és un organisme viu —encara que no gaire, si ens fixem en les xifres de les seues finances que ací s'ofereixen— i té els mateixos forats o obertures exteriors que els altres animals. Per exemple, nassos.

El València fa sentor, fortor, a descomposició. Són massa anys acumulant errors, misèries i penúries, perquè no se n'escape una certa pudor, una olor de vegades agrejolça,

de vegades avinagrada. Hi ha molt de calçetí suat, molta bota per netejar, calçotes sense llavar, samarretes brutes i despeses sense justificar. Tot això fa un gran muntó de fem que, si el removem, empudega.

Per les orelles, el València sent des de cants de sirena fins a les crítiques més agudes. Davant dels primers, en la majoria de les ocasions s'ha deixat arrossegar cap a aigües perilloses, en què ha anat naufragant. Els jocs polítics del club, la facilitat per a accedir als oferiments i a les temptacions de la dreta i del blaverisme local, l'han abocat a situacions difícils, a tensions innecessàries, a posicions

equivocades, distintes a la realitat política dels autèntics patrocinadors: els seguidors, atipats, en molts casos, que l'equip esdevinga un símbol molt concret de certes actituds polítiques molt marcades.

Com tants i tants, el València s'ha perdut moltes vegades per la boqueta. Una boqueta de pinyó, per la qual directius, presidents, executius, jugadors, tècnics i coneguts, han amollat moltes voltes més del que no calia; i, en altres ocasions, han callat, i han deixat impunes les barbaritats i les irregularitats comeses. Per aquesta boca, per aquests centenars de boques, s'ha dit de tot, des

Poca gent en la cua de les entrades

Jordi Vicent

pisos, o siga «zona urbana», que seria allò que realment faria pujar la cotització dels terrenys. Així, doncs, el passiu de l'entitat supera en tres-cents milions llargs l'actiu. El València ja pot entrar a l'INI.

La impressió general és

d'una impotència que fa feredat. La directiva, just és dir-ho, ho intenta tot, però sota el seu manament el dèficit continua augmentant. Quan acabe l'actual legislatura possiblement arribarà als 2.000 milions, ja que els deutes

s'amunteguen cada any. Les solucions que proposen són escasses, per no dir ridícules. Els títols representatius de deute que emetran, si arriben a cobrir els 300 milions, servirán per a pagar els sagnants interessos que pro-

dueixen els deutes amb les entitats financeres. D'altra banda, la campanya «Salvem el València» cobreix la categoria de rifa d'equip de poble: primer premi, un BMW-315; segon, un Peugeot-205 G. L.; tercer, una Vespino. Més val que cap d'aquests premis no recaiga en el club. No els queden diners ni a pagar-ne la gasolina.

Però, ¿a qui demanar-ne responsabilitats? «Ramos Costa i altres han conduït el València a la situació actual, però aquest home està passant per una greu crisi econòmica i personal, i jo no sóc partidari d'anar a per ningú. A més, demanar-li'n responsabilitats no solucionaria el problema del club», sintetitza Vicent Mira, un candidat que s'atreu a ser realista i perdé les eleccions. Per a guanyar-les —i d'acord amb les seues paraules—, s'haurà de desprendre d'algun directiu dels que en les darreres eleccions donaven a la candidatura un aire de «prietas las filas». En dos anys més, ho sabrem.

de la més sublim de les parides fins a la més disbaratada de les bajanades.

Des de «som el club que més enveges desperta, perquè tenim una economia sanejada i un patrimoni incalculable», fins a «el resultat és injust, no hem merescut perdre, però no ens ha acompanyat la sort». Entre l'una i l'altra, milions de declaracions de tota mena i color, milers de ximpleres, muntons de tòpics, alguna genialitat i escassa sensatesa. Neguitosos per amollar-ne com més millor i d'eixir en els papers (i molt més a Aitana), ningú no s'està de res i, empaitats per uns mitjans informatius amb escassa imaginació, parlen i parlen, xarren, sense aturar-se, giren i giren un mateix assumpte, filosofant sobre la circumferència de la pilota o escometent la reforma del vigent reglament de partits i competi-

cions, a la llum del dret romà. Ací cap tot, la qüestió és afluixar la llengua.

I, al València, també li han donat per darrere alguna vegada: tot s'ha de dir. És un forat que no té incòlume. Li l'han trencat moltes vegades amb la llengua, aquells qui, volen afalagar, adorar i cobrar, en els moments d'eufòria, han defensat personatges no defensables i han enaltit situacions aberrants. Per contra, n'hi ha que, emparats en la impunitat d'una orgullosa rectitud, acaben també donant pel cul, netejant-se'l amb un confeti i remenant la merda, després, amb una ploma de paó, i olorant per veure que en resulta.

Com a qualsevol veí, al València, quan li han estrenat el forat, li ha fet mal, però, després, el costum i l'elasticitat acaben per fer esdevenir ruti-

na allò que en principi va ser sorprenent. I, a força d'ús, acaba per acceptar, panxacontent i sense piular, no siga que se'ns pique la premsa.

En fi, no cal seguir: ens falten uns altres forats, com els porus de la pell per on el València transpira sang, suor i llàgrimes, que és molt el dolor i el plany actuals. Per no parlar del sublim forat davanter, amagatall vaginal de flautes insignes, algunes internacionals, d'altres adinerades, totes d'incògnit, que fan minvar les penes i descarreguen les tensions en secret.

Ja ha estat dit: més que un forat, el València és un formiguer ple de túnels i una ratera plena de foradets pels quals perd la vida i li entra la llum del nostre cel, el color de les nostres terres i l'olor de la nostra mar.